

PLENARNE POSIEDZENIA ZARZĄDU GŁÓWNEGO PTTK

W 1969 r. odbyły się plenarne posiedzenia Zarządu Głównego PTTK poświęcone omówieniu węzłowych problemów w działalności Towarzystwa. Szczególnie ważne zagadnienia były rozpatrywane na posiedzeniach w dniach: 16.IV.1969, 25.VI.1969, 18.IX.1969 i 18.XII.1969 r.

*

W dniu 16 kwietnia 1969 r. obradowało w Warszawie III Plenum ZG PTTK poświęcone omówieniu współpracy szkolnego ruchu krajoznawczo-turystycznego z Polskim Towarzystwem Turystyczno-Krajoznawczym i ustaleniu dalszych kierunków współdziałania.

Po referacie wygłoszonym przez członka Prezydium Zarządu Głównego Jacka Węgrzynowicza oraz szerokiej dyskusji podjęto uchwałę w sprawie zasad programowo-organizacyjnych działalności krajoznawczo-turystycznej w środowisku młodzieży szkolnej.

*

W Warszawie 25 czerwca 1969 r. odbyły się obrady plenarne Zarządu Głównego PTTK.

Pierwszym punktem obrad była informacja o udziale PTTK w obchodach 25-lecia PRL, którą złożył Włodzimierz Wilczek. Poinformował on, że pod hasłami 25-lecia PRL odbędzie się 15 imprez centralnych z udziałem ponad 33 tys. turystów. Imprezy te są włączone do Ogólnopolskiego Konkursu Krajoznawczo-Turystycznego „Szlakami Polski Ludowej”. Przewiduje się że imprezy turystyki kwalifikowanej osiągną rekordową dla Towarzystwa liczbę 1 mln 300 tys. turystów.

Członek prezydium ZG PTTK, Jacek Węgrzynowicz, przedstawił plenarnemu zebraniu informację o programie Ogólnopolskiej Narady Krajoznawczej, która odbędzie się w 1970 r. Plenum zatwierdziło założenia i program Narady oraz plan odbycia sejmików krajoznawczych poświęconych wybranym problemom krajoznawstwa.

Z problemami szkolenia kadr turystycznych PTTK zapoznał członków Ple-

num zastępca sekretarza generalnego Wojciech Militz. W dyskusji podkreślono znaczenie pracy szkoleniowej, celowość wprowadzenia nowych ramowych programów szkolenia w Towarzystwie. W wyniku dyskusji, oraz w oparciu o przedstawione materiały, Plenum podjęło uchwałę dotyczącą dalszego rozwoju szkolenia oraz prawidłowego wykorzystania przeszkolonej kadry turystycznej.

Kolejnym punktem porządku obrad VI Plenum ZG PTTK były sprawy inwestycyjne. Przedstawił je sekretarz generalny Stefan Strogulski. Propozycje zostały przygotowane przez Prezydium ZG PTTK w oparciu o opinię Komisji Inwestycyjnej ZG PTTK.

Plenum przyjęło plan pracy ZG PTTK i jego Prezydium na drugie półrocze 1969 r. oraz dokonało również zmian personalnych. Na funkcję wiceprezesa Zarządu Głównego PTTK powołany został Jacek Węgrzynowicz, dotychczasowy członek Prezydium ZG PTTK. Do składu Prezydium dokooptowano Lesława Dobruckiego.

*

W dniu 18 listopada 1969 r. pod przewodnictwem prezesa Towarzystwa Piotra Gajewskiego obradowało VII Plenum Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa.

Zebranie plenarne ZG PTTK było poświęcone omówieniu zagadnienia udziału Towarzystwa w obchodach 100-lecia urodzin Włodzimierza Lenina. Program udziału PTTK w obchodach przedstawił wiceprezes ZG PTTK Jacek Węgrzynowicz. Ustalono w dyskusji, że z zamierzeniami Towarzystwa w zakresie popularyzacji postaci oraz działalności Włodzimierza Lenina należy zapoznać wszystkich członków PTTK oraz organizatorów życia turystycznego w naszym kraju.

Postanowiono, że program udziału PTTK w obchodach leninowskich w 1970 r. zostanie zaprezentowany podczas tegorocznej konferencji dyrektorów krajowych biur podróży.

Plenum przedyskutowało również problem działalności inwestycyjnej Towarzystwa. Stwierdzono, że do głównych

kierunków działalności Towarzystwa w tym zakresie należy: modernizacja istniejącej bazy PTTK-owskiej oraz, w uzasadnionych przypadkach, jej rozbudowa, budowa nowych obiektów głównie w rejonach górskich i na szlakach wodnych, przejmowania obiektów celem ich adaptacji dla potrzeb PTTK, budowa campin-gów i rozwój stacji turystycznych. Plenum zatwierdziło wytyczne do działalności inwestycyjnej oraz plan inwestycji i remontów na lata 1971—75.

Plenum dokonało również zmian w składzie Zarządu Głównego Towarzystwa.

*

18 grudnia 1969 r. odbyło się w Warszawie pod przewodnictwem prezesa ZG Piotra Gajewskiego VIII plenarne posiedzenie Zarządu Głównego PTTK. Było ono poświęcone omówieniu zadań Towarzystwa w 1970 r. Informację na ten temat przedstawił zastępca Sekretarza Generalnego ZG PTTK Wojciech Militz.

W wyniku dyskusji Plenum ZG zaaprobowало propozycje Prezydium ZG w sprawie głównych kierunków działalności Towarzystwa w 1970 r. wraz z planami rozwoju organizacyjnego oddziałów i kół PTTK, szkolenia kadr PTTK, imprez turystycznych oraz wydawnictw PTTK.

Plenum Zarządu Głównego PTTK zobowiązało aktyw i jednostki organizacyjne PTTK do:

- powszechnej realizacji uchwały Plenum o udziale PTTK w obchodach 100-lecia urodzin W. I. Lenina;
- kontynuowania obchodów 25-lecia PRL, szczególnie na Ziemiach Zachodnich i Północnych;
- zapoznania się z uchwałami Ogólnopolskiej Rady Krajoznawczej PTTK, która odbędzie się w Gdańsku w dniach 17—18.V. 1970 r., a następnie do realizacji tych uchwał;
- nasilenia działalności organizacyjno-programowej wśród młodzieży;
- doskonalenia programu działalności krajoznawczej, to jest ideowo-wychowawczego oddziaływania na społeczeństwo;
- podnoszenia kwalifikacji aktywu turystycznego i efektywności jego szkolenia.

Plenum rozpatrzyło również projekt budżetu jednostkowego Zarządu Głównego PTTK, planu techniczno-finansowego przedsiębiorstw ZG PTTK i budżetu zbiorczego ZG PTTK na 1970 r.

Na zakończenie obrad odbyła się uroczystość wręczenia Złotych Odznak PTTK zasłużonym działaczom Towarzystwa: Krzysztofowi Blauthowi, Jerzemu Sierpińskiemu, Zbigniewowi Tomkowskemu i Jackowi Węgrzynowiczowi.

STANISŁAW BŁAZIAK

KRAJOZNAWSTWO I TURYSTYKA W OHP

Ochotnicze Hufce Pracy powołane zostały przez Komitet Centralny ZMS w 1958 r. Celem ich działalności jest włączenie młodzieży w dzieło rozwoju gospodarki narodowej oraz ułatwienie jej zdobywania zawodu. Pobyt młodzieży w hufcach (szczególnie wakacyjnych) jest jedną z form czynnego wypoczynku połączonego z pracą fizyczną.

Organizacje młodzieżowe ZMS i ZMW, pod których patronatem działają Ochotnicze Hufce Pracy poświęcają wiele uwagi kwestii stałego wzbogacania form pracy ideowo-wychowawczej prowadzonej w OHP.

Jedną z istotnych form umożliwiających poznanie przez młodzież kraju ojczystego, jego przeszłości i osiągnięć, zwłaszcza w okresie 25-lecia Polski Ludowej jest działalność krajoznawcza i turystyczna prowadzona w Ochotniczych Hufcach Pracy. Działalność turystyczna stwarza odpowiednie warunki dla podnoszenia zdrowotności młodzieży, kształtowania jej charakterów i zaangażowanej postawy społeczno-politycznej.

Myślą przewodnią polskiego krajoznawstwa i turystyki jest bowiem dewiza: *Tylko poznawszy swój kraj, można go gorąco ukochać i owocnie dla niego pracować.*

wać. Wyraża ona patriotyczny cel działalności krajoznawczej, popartej wszechstronną wiedzą o Ojczyźnie, zdobywaną w czasie wędrowek i wycieczek w bezpośrednim zetknięciu z przyrodą, z mieszkańcami różnych regionów kraju oraz wytworami ich twórczej pracy.

Poprzez turystykę młodzież w sposób bezpośredni zdobywa wiedzę o naszej Ojczyźnie. Poznanie kraju budzi uczucie miłości do niego i uzasadnione poczucie dumy narodowej. Poznanie historii i dnia dzisiejszego Polski pozwala młodzieży przekonać się o wielkich przemianach zachodzących w naszym kraju, o wielkości i realnych podstawach budownictwa socjalistycznego.

Ochotnicze Hufce Pracy ZMS i ZMW na Lubelszczyźnie włączając się do realizacji programu krajoznawstwa polskiego, przywiązują dużo uwagi do nasycenia działalności turystycznej treścią krajoznawczą. Organizatorzy obozów wędrownych, wycieczek oraz rajdów turystycznych OHP wykazują zwłaszcza wiele troski o ukazanie młodzieży współczesnego oblicza naszego kraju. Założenie to jest uwzględniane przy planowaniu imprez turystycznych organizowanych dla junaków OHP. Np. obóz wędrowny, zorganizowany przez uczestników Ochotniczego Hufca Pracy przy Liceum Ogólnokształcącym w Kraśniku stawiał sobie za cel poznanie Pojezierza Mazurskiego pod względem jego walorów turystycznych i wypoczynkowych, zwiedzenie miejsc walk z okresu II wojny światowej, zapoznanie się z nowym budownictwem Białegostoku oraz działalnością kombinatu włókienniczego w Fastach, powstałego w latach Polski Ludowej.

Celem obozów wędrownych organizowanych przez młodzież OHP w Kraśniku i Chełma na Ziemiach Zachodnich (głównie na terenie Pogórza Sudeckiego) było pogłębienie wiedzy o ich polskości, zapoznanie się z pięknem przyrody i folklorem tego regionu kraju.

Podobne obozy wędrowne były organizowane dla uczestników OHP ze Szkoły Rzemiosł Budowlanych w Zamościu. Uczniowie tej szkoły od kilku lat organizują hufce, które w okresie żniw pracują w PGR Żurawce (powiat tomaszowski). Fundusze uzyskane za pracę przeznaczono na rajdy i obozy wędrowne po Roztoczu (województwo lubelskie) oraz w Bieszczadach. W 1967 r. trasa jednego z obozów wędrownych Szkoły Rzemiosł Budowlanych w Zamościu wiodła przez wiele pięknych zakątków w Bieszczadach. W okresie 14 dni młodzież przewędrowa-

ła 112 km, przywożąc do szkoły niezapomniane wrażenia. W czasie wędrowki zapoznano się z miejscami walk w czasie okupacji oraz w okresie utrwalania władzy ludowej na tych terenach.

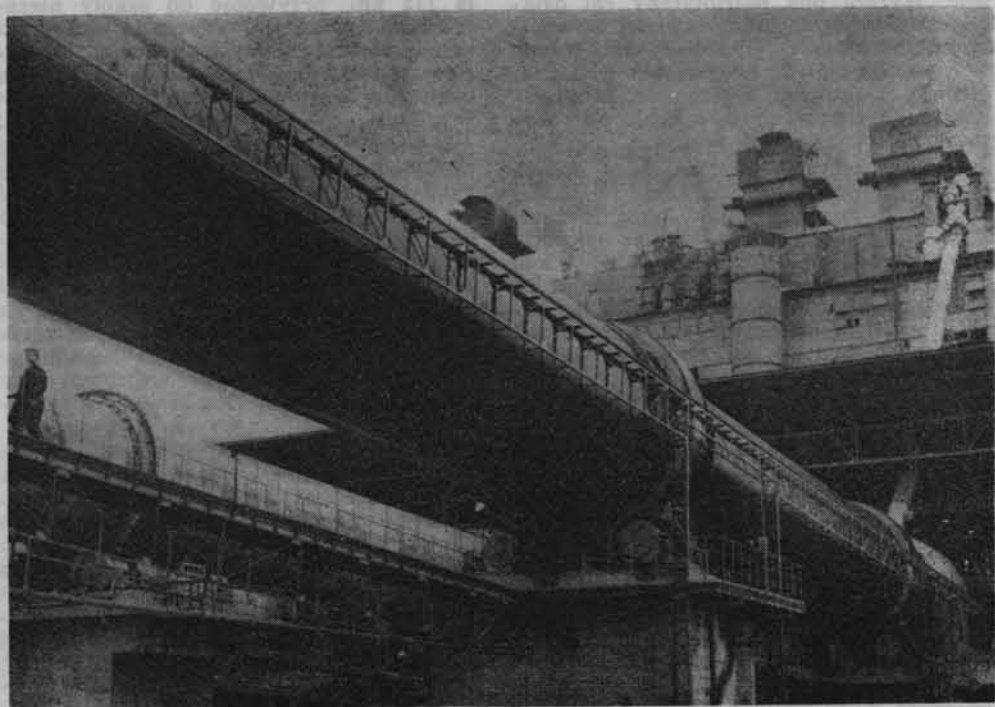
Duże osiągnięcia w rozwoju krajoznawstwa i turystyki posiada Liceum Ogólnokształcące w Kraśniku. Ożywiona działalność turystyczno-krajoznawcza w tej szkole datuje się od 1963 r. tzn. od czasu zorganizowania pierwszego hufca, który w trakcie trwania roku szkolnego pracował przy porządkowaniu miasta. Użyte fundusze zostały przeznaczone na organizowanie obozów wędrownych i wycieczek. W okresie ostatnich sześciu lat zorganizowano 7 obozów wędrownych w Bieszczady, Pieniny, Karkonosze i na Pomorze.

Zorganizowano również wiele jednodniowych wycieczek oraz biwaków na terenie Lubelszczyzny. Prowadzenie wszechstronnej działalności turystyczno-krajoznawczej było możliwe dzięki zaopatrzeniu się przez młodzież tej szkoły we własny sprzęt turystyczny (namioty, materace i plecaki). Sprzęt ten został zakupiony z funduszy uzyskanych w czasie pracy w Ochotniczych Hufcach Pracy. Ułatwiało to organizację obozów wędrownych, których trasa wiodła często przez tereny, gdzie ze względu na brak bazy turystycznej własne namioty były niezbędne.

Znaczne osiągnięcia na polu krzewienia idei krajoznawczej posiada również hufiec zorganizowany od 1968 r. przez młodzież Technikum Mechanicznego w Świdniku k. Lublina. Hufiec ten pracował w lipcu 1968 r. w PGR Borzymy (powiat eicki). Jeszcze w trakcie pracy w hufcu wszyscy uczestnicy, zamiłowani kolarze-turyści organizowali krótkie wyprawy rowerowe po najbliższej okolicy.

Po upływie terminu pracy hufca wszyscy uczestnicy obozu postanowili — zgodnie z uprzednio ustalonym planem zorganizować kilka interesujących wypraw rowerowych. Z Elku wyruszyli przez Orzysz do Mikołajek i Giżycka. Stamtąd udali się do Kętrzyna, Węgorzewa i przez Wydminy z powrotem do Elku. Po odpoczynku skierowali się do Augustowa i przez Grajewo dotarli do Białegostoku. Po zwiedzeniu miasta pojechali do Puszczy Białowieskiej.

Dalej szlak tej wyprawy kolarskiej wiodł przez Siemiatycze, Siedlce, Radzyń Podlaski do Lublina i Świdnika. W ciągu dwóch tygodni przejechali na rowerach około 900 km, zdobywając Kolarską Odznakę Turystyczną. W czasie wielosetkilo-

Fragment Cementowni Chełmskiej. Miejsce pracy jednego z hufców. Fot. CAF — Huzar

metrowego rajdu kolarskiego uwaga i zainteresowanie jego uczestników skierowane były na poznanie piękna ziemi mazurskiej, Puszczy Boreckiej, Augustowskiej i Białowieskiej, zabytków dawnej architektury, współczesnego budownictwa dawnej Polski „B”. Kolarska wyprawa młodych krajoznawców była niezwykle urozmaicona. Podczas pobytu w Mikołajkach skorzystano z uprzejmości rybaków, którzy umożliwili im wieczorną przejażdżkę kutrem rybackim po jeziorze Śniardwy. Przebywając w Puszczy Augustowskiej i Białowieskiej młodzi junacy OHP organizowali również liczne piesze wędrówki. Podczas pobytu na Mazurach, uczestnicy wycieczki zwiedzili również osławioną „Wilczą Jamę” koło Kętrzyna (pozostałości kwatery Hitlera). Młodzież powróciła z obozu wzbogacona o znaczną sumę wiedzy o kraju ojczystym, jego pięknie i dynamicznym rozwoju w latach władzy ludowej. Poprzez bezpośredni kontakt z przyrodą i codzienne kontakty z miejscową ludnością, która niezwykle ser-

decznie ich przyjmowała, młodzież poznała jeden z najpiękniejszych regionów naszego kraju.

Zarówno obóz OHP jak i krajoznawcza wyprawa kolarska posiadają wiele walorów poznawczych i wychowawczych. Połączenie tych elementów przyczyniło się do pogłębienia pracy ideowo-wychowawczej z tą grupą młodzieży.

Odrębnym zagadnieniem jest działalność krajoznawcza w wakacyjnych hufcach wyjazdowych, podejmujących przede wszystkim pracę w lasach państwowych. Już sam wyjazd młodzieży z miasta chociażby na teren własnego województwa, można określić mianem „małej turystyki”.

Ochotnicze Hufce Pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej grupujące młodzież szkolną i studencką pracują na rzecz gospodarki leśnej w różnych regionach naszego kraju. Młodzież Lubelszczyzny pracuje w hufcach leśnych na terenie własnego województwa oraz w Bieszcza-

dach (np. Wetlina, Dwernik). Hufce pracujące na Lubelszczyźnie zlokalizowane są obok miejsc, chlubnie zapisanych na kartach naszej historii w okresie II wojny światowej (Sobibór, lasy janowskie), w rejonach uprzemysłowionych (Chełm, Puławy) oraz na Roztoczu (Zwierzyniec, Susiec, Kosobudy) stanowiącym jeden z najpiękniejszych zakątków województwa lubelskiego.

Pobyt młodzieży w lesie stanowi jedną z form czynnego wypoczynku i turystyki, rozbudza miłość do przyrody i chęć jej bliższego poznania. Młodzież OHP przebywająca w lesie ma możliwość uświadomienia sobie znaczenia przyrody dla rozwoju gospodarki narodowej i dla całego społeczeństwa. Pobyt w hufcu leśnym przyczynia się do nabycia przez młodych ludzi umiejętności współżycia człowieka z przyrodą.

Prace przy sadzeniu młodego lasu oraz pielęgnowaniu szkółek i upraw leśnych stanowi praktyczną realizację idei ochrony przyrody. Praca w hufcu umożliwia młodzieży dokonywanie pozytywnych zmian w przyrodzie z korzyścią dla gospodarki leśnej i środowiska człowieka. Swą wiedzę o lesie zdobywają oni nie tylko w trakcie pracy, lecz także podczas południowych zajęć kulturalno-oświatowych: Junacy OHP biorąc udział w spotkaniach z leśnikami poznają las, jego roślinność i życie zwierząt. W celu utrwalenia swych wiadomości młodzież organizuje konkursy „Wiedzy o lesie” (np. OHP przy ZSZ w Świdniku, pracujący w Zembrorzycach k. Lublina).

W chwilach wolnych od pracy młodzież organizuje kilkugodzinne wycieczki do sąsiednich miejscowości celem zebrania wiadomości dotyczących przeszłości danego regionu oraz zapoznania się z miejscami walk partyzanckich. Odbywają się również spotkania z miejscową ludnością, która dzieli się z młodzieżą swoimi wspomnieniami, opowiada o swoich zwyczajach, obyczajach i obrzędach ludowych.

Hufce, zlokalizowane na Pojezierzu Łęczycko-Włodawskim, organizują niedzielne wycieczki nad jeziora, połączone z różnorodnymi zabawami terenowymi (np. OHP przy Technikum Chemicznym Nr 1 w Lublinie).

Pobyt hufców wyjazdowych na terenie innych województw, stwarza dla młodzieży szersze możliwości do pogłębienia ich wiedzy o kraju i przyczynia się do poznawania nowych regionów. Z tego względu starania działaczy Ochołotniczych Hufców Pracy zmierzają do organizowania hufców w najbardziej atrakcyjnych pod

względem turystycznym regionach naszego kraju.

W okresie dziesięciu lat istnienia OHP młodzież Lubelszczyzny pracowała na terenie następujących województw: gdańskiego, katowickiego, olsztyńskiego, opolskiego, rzeszowskiego, szczecińskiego i wrocławskiego.

Do województw tych młodzież wyjeżdżała celem odbycia praktyki w hufcach specjalistycznych (np. w Kolejowych Zakładach Zabezpieczenia Ruchu i Łączności w Katowicach oraz w Państwowych Gospodarstwach Rolnych).

Pobyt na praktyce nie ograniczał się tylko do miejscowości, w której pracowali. Dni wolne od pracy przeznaczano na organizowanie wycieczek krajoznawczych po okolicy, w czasie których zwracano uwagę na warunki życia i obyczaje mieszkańców oraz na piękno odwiedzanych miejscowości.

Podczas pobytu na Ziemiach Odzyskanych młodzież zapoznawała się z piastowską przeszłością tych ziem, podziwiała piękno krajobrazu i bogactwo przyrody. Młodzież przebywająca w województwie katowickim i opolskim zwiedziła okolice Beskidu Śląskiego, Górny Śląsk, Kraków i okolice oraz obóz zagłady w Oświęcimiu i Brzezince. Oprócz poznania miejsc upamiętnionych w dziejach naszego narodu oraz interesujących terenów turystycznych młodzież obejrzała wiele obiektów przemysłowych, świadczących o rozwoju naszego przemysłu. Uczniowie Technikum Energetycznego z Lublina zwiedzili Hutę „Pokój” na Śląsku a uczniowie Szkoły Przynależności Rolniczego w Łomazach (powiat biały) zwiedzili Zakłady Azotowe w Kędzierzynie. Junacy OHP przebywający na terenie województwa gdańskiego zwiedzili m.in. Trójmiasto, Oliwę, port rybacki w Lebie itp.

Znaczny zasięg posiada działalność turystyczna w hufcach przebywających na terenie województwa szczecińskiego. Dyrekcje państwowych gospodarstw rolnych przyjmujące młodzież na praktykę organizują niemal dla wszystkich grup wycieczki po Pomorzu Zachodnim. Ich trasy wiodą m.in. do Pyrzyc, Stargardu Szczecińskiego, Międzyzdrojów, Swinoujścia i Szczecina.

Dla hufców pracujących w Szczecinie organizowane są wycieczki statkiem po Zalewie Szczecińskim, zwiedzanie Wałów Chrobrego, zamku książąt pomorskich, Muzeum Ziemi Pomorskiej itp. Niemal wszyscy uczestnicy tych wycieczek, junacy pochodzący z wielu wsi lubelskich po

Uczniowie SPR z Wisznic na wycieczce w Krakowie.

raz pierwszy zetknęli się z morzem i poznali osiągnięcia polskiego przemysłu stoczniowego. Młodzież ze Szkoły Przysposobienia Rolniczego w Chełmie Lubelskim pracująca w hufcu przebywającym w województwie szczecińskim zwiedziła Cedynię, miejsce chwały oręża polskiego przed dziesięciu wiekami i Siekierki upamiętnione walką w latach II wojny światowej. Ponadto niektórzy junacy, uczęszczający do szkół rolniczych, zwiedzili nowoczesny kombinat ogrodniczy w Pyrzycach, PGR w Przelewicach k. Pyrzyc oraz ogrody botaniczne w Szczecinie.

Działalność turystyczna w hufcach wyjazdowych przynosi duże efekty wychowawcze, przyczynia się ona bowiem do wyrabiania u młodzieży nawyków zwiedzania kraju oraz wywołania chęci poznania nowych regionów.

Nieco inne formy zorganizowanej turystyki stosowane są w hufcach dla młodocianych. Młodzież, przebywając w hufcu w okresie dziesięciu miesięcy gromadzi własne fundusze na książeczkach PKO i przeznaczają je na ogół na dofinansowanie wycieczek organizowanych przez zakłady pracy. Istotnym elementem prog-

ramu pozaprodukcyjnej działalności OHP są niedzielne wycieczki na Pojezierze Łęczycko-Włodawskie lub do lasów lubelskich.

Dość często organizowane są również dalsze wycieczki poza granice województwa. Problem rozwoju różnych form turystyki najlepiej przedstawia się w hufcach zlokalizowanych w Chełmie Lubelskim oraz w hufcu istniejącym przy WSK w Świdniku. Junacy z hufca zorganizowanego przy Spółdzielni Stolarzy w Chełmie, z hufca kolejowego oraz przy Chełmskich Zakładach Metalowych wyjeżdżali w Bieszczady, do Przemyśla i Łańcuta. Celem organizowanych wycieczek było zapoznanie się z zabytkowymi budowlami oraz poznanie piękna ziemi rzeszowskiej.

Interesujące formy turystyki stosuje Ochotniczy Hufiec Pracy przy WSK w Świdniku. Hufiec ten liczy 250 junaków. Organizowane przez ten hufiec liczne jednodniowe wycieczki pod hasłem „Poznajemy swój region” umożliwiły junakom zapoznanie się z ziemią lubelską, głównie zaś z miejscami walk partyzantkich z okresu II wojny światowej (Krępiec i Prawiedniki koło Lublina) oraz

Junacy OHP często pracują przy żniwach. Fot. CAF — Huzar

Porytowe Wzgórze w lasach janowskich. Ponadto zakład pracy zorganizował dla młodzieży OHP wycieczki na wybrzeże do Gdańska, Gdyni i Sopotu oraz do Malborka, co pozwoliło poznać zabytki zwiedzanych miast oraz życie gospodarcze rejonu nadmorskiego (m. in. Żuławy). Szczególnie zainteresowanie młodzieży wzbudziło zwiedzanie Stoczni Gdańskiej i poznanie pracy stoczniovców, bowiem hufiec przy WSK przygotowuje przyszłych ślusarzy, tokarzy i spawaczy. Atrakcyjność wycieczek została wzbogacona o przejażdżkę statkiem.

Opracowanie wycieczek o odpowiednim programie turystyczno-krajoznawczym było możliwe dzięki współpracy Wojewódzkiej Komisji OHP z Wojewódzkim Ośrodkiem Sportu, Turystyki i Wypoczynku w Gdańsku, który zabezpieczył noclegi, przewodników, bilety wstępu na imprezy rozrywkowe, wytyczył trasy turystyczne itp.

Działalność turystyczna w hufcach nie byłaby możliwa bez udziału instytucji, które świadczą usługi na rzecz turystów. Wszystkie wycieczki organizowane poza

województwo lubelskie związane były z potrzebą uzyskania odpowiednich świadczeń na rzecz turystów. Duży udział w przyjmowaniu młodzieży i należyтым zabezpieczeniu programu wycieczek posiada Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze. Junacy OHP biorący udział w wycieczkach korzystali z bazy noclegowej, schronisk, stołówek i przewodników PTTK.

W czasie organizowania jednodniowych wycieczek i rajdów korzystano z wypożyczalni sprzętu turystycznego. Szeroko rozbudowana sieć placówek PTTK stwarza możliwości dalszego rozwoju działalności turystycznej w OHP. W dużych zakładach pracy, w których istnieją koła PTTK młodzież zorganizowana w hufcu włącza się aktywnie do popularyzacji krajoznawstwa i turystyki w gronie swoich kolegów.

W 1969 r. w okresie obchodów 25-lecia Polski Ludowej głównym celem działalności turystycznej OHP była chęć zapoznania młodzieży z wszechstronnym dorobkiem naszego kraju.

Większość wycieczek i rajdów organi-

zowanych przez OHP na Lubelszczyźnie przebiegało pod hasłem „Poznajemy dorobek PRL”.

Udział w Ogólnopolskim Konkursie Krajoznawczo-Turystycznym „Szlakami Polski Ludowej” stanowił myśl przewod-

nią i cel działalności turystycznej wszystkich hufców województwa lubelskiego. Junacy OHP uczestnicząc w tym konkursie poznawali nasz kraj, jego mieszkańców, piękno przyrody, dzieła umysłów i rąk ludzkich oraz miejsca upamiętnione w historii Polski.

MIECZYŚLAW BARTNICZAK

MAZOWIECKI OŚRODEK BADAŃ NAUKOWYCH

Doniosłym wydarzeniem w województwie warszawskim było powołanie z dniem 26 października 1967 r. Ośrodka Badań Naukowych Mazowieckiego Towarzystwa Kultury. Ośrodek zapoczątkował oczekiwane od lat, szczególnie przez krajoznawców i regionalistów, systematyczne badania naukowe nad dziejami Mazowsza i Podlasia.

Działalnością Ośrodka kieruje Rada Naukowa, do której wchodzi naukowcy i badacze regionalni następujących dyscyplin: historii, archeologii, etnografii, językoznawstwa, historii literatury, prawa, historii sztuki, architektury, ekonomii i socjologii.

W pracach Ośrodka biorą udział naukowcy i regionaliści z Warszawy, Łodzi, Krakowa, Ciechanowa, Elbląga, Grójca, Mińska Mazowieckiego, Mławy, Ostrowi Mazowieckiej, Otrębus k. Warszawy, Płocka, Siedlec, Sokołowa k. Białegostoku, Żyrardowa, Grodziska Maz., Łomży, Białowieży.

Przewodniczącym Rady wybrano prof. dr. Stanisława Herbsta, wiceprzewodniczącym — prof. dr. Stanisława Berezowskiego, sekretarzem naukowym dr. Jerzego Antoniewicza.

Do podstawowych dziedzin działalności Ośrodka należą zagadnienia naukowo-badawcze oraz popularyzacja wiedzy o Mazowszu i Podlasiu. W celu realizacji programu działalności Ośrodka powołane zostały komisje specjalistyczne i stacje naukowe. Ośrodek współpracuje również ściśle z towarzystwami regionalnymi udzielając im wszechstronnej pomocy.

KOMISJE SPECJALISTYCZNE

Komisja Wydawnicza. Przewodniczący — prof. dr St. Herbst, zastępca — prof.

dr St. Berezowski, sekretarz — dr J. Antoniewicz.

Ośrodek wydaje dwie serie publikacji: *Rocznik Mazowiecki* i *Prace Mazowieckiego Ośrodka Badań Naukowych*.

Rocznik Mazowiecki jest organem OBN. Wydawnictwo upowszechnia wśród społeczeństwa wiedzę o przemianach gospodarczych i społeczno-kulturalnych zachodzących na Mazowszu i Podlasiu w latach Polski Ludowej. Popularyzuje także tradycje kulturalne Mazowsza i Podlasia w przeszłości, omawia i recenzuje najnowszą literaturę o Mazowszu i Podlasiu. Ciekawą inicjatywą redakcji *Rocznika Mazowieckiego* jest dział omawiający sylwetki ludzi zapisanych w dziejach Mazowsza.

Prace Mazowieckiego OBN są serią książkową poświęconą monografiom miast mazowieckich i podlaskich, niektórym problemom dotyczącym Mazowsza i Podlasia oraz monografiom większych zakładów pracy.

Komisja ma w swoim dorobku wydanie następujących prac: *Ostrołęka. Dzieje miasta* — Zofia Niedziałkowska; *Rewolucja 1905—1907 roku na Mazowszu i Podlasiu* — praca zbiorowa; *Pułtusk. Studia z dziejów miasta i regionu* — praca zbiorowa; *Rocznik Mazowiecki*, t. II.

Niezwykle ambitny jest plan wydawniczy Ośrodka na 1969 r. Uwzględniono w nim wydanie następujących pozycji: *Rocznik Mazowiecki*, t. III; *Odgłosy Rewolucji Październikowej na Mazowszu i Podlasiu*; *Studia i materiały do dziejów Mazowsza Mławskiego* (red. J. Antoniewicz); *Szkice z dziejów Nasielska* (red. St. Pazyra); *Dzieje Sochaczewa i ziemi sochaczewskiej* (red. St. Russocki); *Bibliografia Mazowsza i Podlasia za lata 1964—1966*; *Szkice z dziejów Łosic* (red. J. Ka-